

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 14C/283/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225672
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milina Jánošková
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2015:3112225672.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudkyňou JUDr. Milinou Jánoškovou v právnej veci žalobcu POHOTOVOŠŤ, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, práv. zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421 proti žalovanému: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava o zaplatenie 261,39€ a iné s prísl. takto

rozhodol:

Žaloba sa zamietla.

Žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobca sa podaným návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.09.2012 domáhal proti žalovanej zaplatenia náhrady majetkovej škody vo výške 261,39€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 52,28€ z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu V.. Uviedol, že Okresný súd V. ako exekučný súd prijal žiadosť na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, podanú ním zvoleným exekútorom vo veci dlžníka (povinného) E. J., pod sp. zn. súdneho exekútora EX 9822/2009. Súd však v zákonnej procesnej lehote 15 dní od prijatia tejto žiadosti nerozhodol o nej podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si rozsiahlejšiu spoluprácu s účastníkmi konania. Exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 27.1. 2011, pričom k rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 479 dní). Ďalej súd nesprávne postupoval spôsobom odporujúcim zákonu, pretože preskúmal v rámci exekučného konania rozhodcovský rozsudok, ktorý bol exekučným titulom takým spôsobom, že zrealizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie. Takýmto spôsobom sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu nepatrí, čím porušil zásadu legality stanovenú v ust. § 2 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky. Všeobecný súd sám rozhodol vo veci samej tak, že nevydal poverenie na vykonanie exekúcie, ktoré mali za následok zánik vykonania práva a tým uskutočnil činnosť, ktorá by mu prináležala len vtedy, ak by konal v pozícii rozhodcovského súdu podľa ust. § 40 a nasl. Zák.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Exekučný súd svojím postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok a formálne vyvolal stav, ktorým založil prekážku vo veci rozhodnutej vo vzťahu medzi žalobcom ako veriteľom a dlžníkom odvíjajúcej svoju podstatu od zmluvy o úvere. Na jednej strane existuje právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty stanovenej v § 41 zák.č. 244/2002 Z.z. a ktorý je z pohľadu exekučného súdu nevykonateľný a žalobca už nemôže uplatňovať svoju pohľadávku z istiny úveru s príslušenstvom v občiansko-právnom konaní pre prekážku veci rozhodnutej; pričom podľa platnej právnej úpravy sú

oba exekučné tituly rovnocennými exekučnými titulmi. Žalobca si uplatnil majetkovú škodu, ktorá mu vznikla v celkovej výške 261,39€, predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo zmluvy o úvere. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch požadoval z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie v stanovenej lehote bez zbytočných prietahov nepovažoval za dostatočné zadosťučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca by mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky s príslušenstvom. Ako ďalšie dôvody na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy uviedol neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, zbytočným omeškaním vzniknutého zániku plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa a zánikom vymožitelnosti jeho pohľadávky s príslušenstvom, čo malo za následok zánik už vytvorených podnikateľských aktivít a stratu zisku a nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších podnikateľských aktivít a rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca si uplatňoval primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv a stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom stanovenom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymožitelnosti pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) v sume 52,28€, teda predstavujúceho sumu 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnotu majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou). Žalobca podľa 15 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak do podania žaloby žalovaná pozitívne nereagovala. Žiadal aj náhradu trov konania.

Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť. Uviedla, že žaloba je zmätočná, vykazuje viaceré nedostatky, napr. chýbajúce údaje spisových značiek konkrétnych exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje; ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Žalobca označil časť dôkazov, odkázal na exekučný spis, ale v skutočnosti celé dôkazné bremeno preniesol na žalovanú. Tvrdenia žalobcu, že nevedel uviesť spisovú značku exekučného konania označila žalovaná za zavádzajúce, nakoľko žalobca bol v konkrétnych exekučných konaniach oprávnenou osobou. Žalobca neuviedol jasne ani titul potrebný pre uplatnenie náhrady škody a žiadosť o informáciu o stave konania nemožno považovať za relevantný prostriedok nápravy prietahov v súdnom konaní. Všeobecný súd ani nie je oprávnený konštatovať vznik prietahov v konaní. Žalobca nesplnil ani podmienku stanovenú v ust. § 15 ods.1 zák.č. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, nakoľko žalobu podal predčasne, ešte pred uplynutím 6-mesačnej lehoty potrebnej na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s príslušným orgánom, škodu riadne nepreukázal dôkazmi a prvé žiadosti boli žalovanej doručené dňa 23.4.2012. Zároveň neboli splnené podmienky nároku na náhradu škody, pretože 15-dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia exekútorovi neplatí pre rozhodnutie o exekučnom titule podľa § 41 ods.2 písm.c/,d/ Exekučného poriadku v konaniach začatých po 1.6.2011 (novela zákonom č. 102/2011 Z.z.) a táto lehota neplatila ani pre rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na exekúciu a to aj na exekučné konania začaté pred 1.6.2011. Žalovaná poukázala na judikatúru Ústavného súdu SR z 3.3.2011 č.k. IV ÚS 60/2011-13 a uznesení Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 146/2011, 3MCdo 11/2010 a 5Cdo 291/2010 z ktorých vyplýva povinnosť vnútroštátneho súdu ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa a preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy a to v rozsahu, v ktorom to umožňujú vnútroštátne predpisy s cieľom zabezpečiť ochranu práv spotrebiteľa. Pokiaľ ide o existenciu prietahov v konaní, treba vychádzať z ust. § 9 ods.2 zák.č. 514/2003 Z.z. v znení zák.č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, že súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nárokov na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov. V danom prípade efektívnosť súdneho konania je oprávnený preskúmať len Ústavný súd SR a nie všeobecné súdy, pretože v inak by došlo k porušeniu inštančného princípu v súdnictve, pokiaľ by všeobecné súdy preskúmali postup iných všeobecných súdov. Súd by v tomto prípade mohol vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní, ak by boli konštatované predsedom súdu alebo Ústavným súdom SR. Žalovaná ďalej vzniesla námietku premlčania u všetkých nárokov, pri ktorých k uplatneniu náhrady škody, spočívajúcej v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na exekúciu po 15-dňovej lehote došlo k uplynutiu 15 -dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred 23.4.2009 (teda 3 roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody). Žalobca sa domáhal náhrady materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom, vymáhanej od povinného. Žalobca nepreukázal existenciu dlžníka, existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o poverenie a ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že nie je možné vymôcť pohľadávku od dlžníka žalobcu a tvrdeniu, že rozhodnutie v podobe zamietnutia žiadosti o poverenie na exekúciu spôsobuje nevyožiteľnosť pohľadávky, poukazuje žalovaná na to, že rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res iudicatae pre uplatnenie pohľadávky žalobcu na súde o čom svedčí rozhodovacia prax a napr. uznesenie KS Trnava sp.zn. 10CoE/308/2011 zo dňa 31.5.2012, KS v Žiline sp.zn.20CoE/94/2012 zo dňa 11.7.2012). Žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul a to napr. podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú namieta v žalobe. Žalovaná poukázala na to, že žalobca by musel preukázať, v prípade riadneho podania žaloby na súde, že mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadovaný nárok od dlžníka v sume, ktorú požaduje od žalovanej a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyožiteľné z dôvodu pochybenia okresného súdu; to znamená, že nebyť nesprávneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Túto skutočnosť však žalobca nepreukáže a to aj z ohľadom na skutočnosť, že niektorí dlžníci by boli insolventní, mŕtvi a pod.

Žalovaná uviedla, že v konaní v konečnom dôsledku neboli preukázané základné zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody v zmysle zák.č. 514/2003 Z.z. a to nepreukázanie nesprávneho úradného postupu v súvislosti s činnosťou súdu, existencie konkrétnej škody, príčinnej súvislosti medzi úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom.

Súd rozsudkom č.k. 14C/283/2012-22 zo dňa 10.7.2013 žalobu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Krajský súd Trenčín uznesením č.k. 5Co/263/2013 - 47 zo dňa 7.7.2014 na odvolanie žalobcu rozsudok súdu I. stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie. V odôvodnení odvolací súd tvrdil, že postupom podľa ust. § § 115a ods. 2 O.s.p. v nadväznosti na § 200ea O.s.p. formou verejného vyhlásenia rozsudku bola žalobcovi odňatá možnosť konania pred súdom, lebo tento nemohol na pojednávaní reagovať na rozpory v ním tvrdenom skutkovom stave uvedenom v návrhu a stave zistenom z exekučného spisu, ktoré sa preukázali ako zásadne odlišné a nebolo im umožnené predkladať dôkazy.

Účastníci konania sa na pojednávanie nedostavili, hoci boli riadne a včas predvolaní. Neúčast' ospravedlnila len žalovaná, ktorá žiadala vec prejednať a rozhodnúť v jej neprítomnosti. Žalobca žiadal pojednávanie zrušiť, z dôvodu opätovne vznesenej námietky zaujatosti vec prejednávajúcej sudkyne a domáhal sa prerušenia konania z dôvodu prebiehajúcich iných sporov, v ktorých sa podľa jeho názoru riešia otázky, ktoré majú význam pre priebeh tohto konania. Súd tieto dôvody neuznal za relevantné pre prerušenie konania, pričom na námietku zaujatosti sudkyne totožného obsahu, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté neprihliadol a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania rozhodol samostatným uznesením. Preto súd vec prejednal a rozhodol podľa ust. § 101 ods.2 O.s.p. v neprítomnosti účastníkov, týchto pred vynesení rozsudku vo veci samej riadne poučil o povinnosti navrhnúť a označiť dôkazy podľa § 120 ods.4 O.s.p. a pri rozhodnutí prihliadol na obsah spisu a zohľadnil všetky účastníkmi predložené, navrhnuté a vykonané dôkazy.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením žalobného návrhu, spisu tunajšieho súdu 49Er/2359/2009, vyjadrenia žalovanej k žalobe, návrhov na prerušenie konania a zistil tento skutkový stav veci:

Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý so sídlom v Bratislave podal dňa 29.10.2009 na Okresný súd V. žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného: POHOTOVOSŤ, s.r.o. L.

(žalobcu) proti povinnému : E. J., bytom P. J. č. XX pre vymoženie sumy 94,39€ s príslušenstvom. Veci bola pridelená spisová značka 49Er/2359/2009.

Okresný súd Trenčín uznesením č.k. 49Er/2359/2009-9 zo dňa 07.12.2010, právoplatným dňa 19.1.2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, pričom exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno č.8, Bratislava sp. zn. SR 12222/09 zo dňa 23.7.2009, právoplatný dňa 10.08.2009, vykonateľný dňa 13.08.2009. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca nepredložil exekučný titul za účelom preskúmania neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Uznesením zo dňa 04.02.2011 č. k. 49Er/2359/2009-10, súd exekúciu zastavil podľa § 44 ods.3 Exekučného poriadku.

Od podania žiadosti o poverenie na exekúciu dňa 29.10.2009 do vydania rozhodnutia o zamietnutí poverenia na exekúciu dňa 7.12.2010 exekučným súdom uplynula doba cca 14 mesiacov.

Podľa Čl.1 ods.2 Ústavy SR Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa Čl.2 ods.2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa Čl.7 ods.2 Ústavy SR Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

Podľa čl. 3 ods.1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa Čl.7 ods.5 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Podľa čl. 6 ods.1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách členské štáty zabezpečia , aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa čl. 7 ods.1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a subjektov hospodárskej súťaže existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

Podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku účinného v čase podania návrhu o vydanie poverenia súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa 44 ods.3 Exekučného poriadku účinného v čase podania návrhu o vydanie poverenia ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Podľa § 31 ods.1-3 zák.č. 244/2002 Z.z. v znení nesk. predpisov rozhodcovský súd v spore vzniknutom z obchodnoprávneho vzťahu s medzinárodným prvkom alebo z občianskoprávneho vzťahu s medzinárodným prvkom rozhoduje podľa právneho poriadku, na ktorom sa účastníci rozhodcovského konania dohodli. Ak sa nedohodli inak, každá dohoda o rozhodujúcom práve sa považuje za dohodu o hmotnom práve štátu, nie o jeho kolíznych normách. Ak sa účastníci rozhodcovského konania nedohodnú na rozhodujúcom práve v obchodnoprávných vzťahoch s medzinárodným prvkom alebo v občianskoprávných vzťahoch s medzinárodným prvkom, rozhodcovský súd rozhoduje spor podľa právneho poriadku určeného tuzemskými kolíznymi normami. V spore vzniknutom z tuzemských obchodnoprávných a občianskoprávných vzťahov rozhoduje rozhodcovský súd vždy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Rozhodcovský súd rozhoduje v súlade so zmluvou uzatvorenou medzi účastníkmi rozhodcovského konania a vezme do úvahy obchodné zvyklosti vzťahujúce sa na spor a zásady poctivého obchodnoprávneho styku a dobrých mravov.

Podľa § 44 ods.1,2 zák.č. 244/2002 Z.z. v znení nesk. predpisov tuzemský rozhodcovský rozsudok je rozhodcovský rozsudok vydaný na území Slovenskej republiky. Tuzemský rozhodcovský rozsudok, ktorý sa stal právoplatným, je po uplynutí lehoty na plnenie v Slovenskej republike vykonateľný podľa osobitných predpisov.

Podľa § 45 ods.1 zák.č. 244/2002 Z.z. v znení nesk. predpisov súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

- a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,
- b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo
- c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Podľa § 45 ods.2 zák.č. 244/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c). Proti rozhodnutiu súdu podľa odsekov 1 a 2 je prípustný opravný prostriedok.

Podľa § 19 ods.2 Zák.č. 244/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom.

Podľa § 3 ods.1 písm.d) zák. č. 514/2003 Z.z.o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 9 ods. 1, veta druhá cit.zák.za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv.

Podľa § 17 ods.1,2,3 cit.zák. (1) uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.(2) V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. (3)Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa citovaných ustanovení sa navrhovateľ domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v neprípustnom preskúmaní exekučného titulu a následného zamietnutia žiadosti o poverenie na exekúciu po uplynutí 15 -dňovej zákonom stanovenej lehoty exekučným súdom, čím došlo k faktickému zániku vymožitelnosti jeho pohľadávky v časti istiny s príslušenstvom; pretože na základe rozhodcovského rozsudku nie je možné túto pohľadávku s príslušenstvom vymáhať a na všeobecný súd sa žalobca už nemôže obrátiť pre prekážku res iudicata (§ 159 ods.3 O.s.p.).

Z obsahu spisu súd zistil, že exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým bola Okresnému súdu V. v konaní pod sp. zn. 49Er/2359/2009 doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 29.10.2009, povinný bol E. J. vo veci o zaplatenie 94,93€ s príslušenstvom a o žiadosti bolo rozhodnuté uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 49Er/2359/2009-9 zo dňa 7.12.2010 zamietnutím žiadosti o poverenie na exekúciu; z dôvodu nepredloženia zmluvy o úvere, na podklade ktorej bol exekučný titul vydaný. Exekučným titulom v danom prípade bol rozhodcovský rozsudok. Z uvedeného nesporne vyplýva, že predmetné rozhodnutie o poverení bolo vydané cca po 14 mesiacoch a nie s omeškaním viac ako 479 dní, ako uvádza žalobca v žalobe.

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad kumulatívneho splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať.

Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmvanej veci na žalobcovi. Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v prvostupňovom súdom citovanom ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. výslovne definovaný, je uvedený len príkladmo. Je však možné a to aj z ustálenej judikatúry vyvodíť, že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorý nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľa tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o postup priamo súvisiaci s výkonom právomocí orgánu verejnej moci. Nesprávnym úradným postupom nie sú len prípady, v ktorých orgán verejnej moci priamo koná (pri rozhodovacej činnosti), ale aj pri porušení povinnosť urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, prípadne ak ide o nečinnosť pri výkone verejnej moci.

Žalobca odvodzuje svoj nárok na uplatnené náhrady z údajného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď rozhodnutie vydal po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia žiadosti súdu.

V zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase doručenia predmetnej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia Okresnému súdu Trenčín, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že zákonná lehota 15 dní od doručenia žiadosti v zmysle cit. ust.. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku s poukazom na jeho znenie platí iba vtedy, ak súd vydá poverenie exekútorovi na vykonanie exekúcie. Rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora ale zákon v citovanom ustanovení žiadnou zákonnou lehotou nelimituje.

Vzhľadom na vyššie uvedené možno konštatovať (zhodne s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 25Co/222/2014 zo dňa 22.10.2014), že postupom dotknutého súdu v danej veci nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu, že by súd nedodrжал zákonné lehoty a teda k porušeniu povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Obdobné závery prijal i ÚS SR v Náleze sp. zn. II.ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.7.2013. Pokiaľ ide o posúdenie nesprávneho úradného

postupu Okresného súdu V. v danej veci, ktoré by malo spočívať všeobecne v zbytočných preťahoch pri rozhodovaní o predmetnej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia je potrebné poukázať na to, že všeobecný súd môže pristúpiť priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. až v prípade, ak o existencii preťahov už bolo rozhodnuté oprávneným orgánom. V dotknutej veci neboli žiadnym z príslušných orgánov konštatované preťahy v konaní (napríklad v dôsledku sťažnosti žalobcu na preťahy, v dôsledku žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na preťahy, v dôsledku rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní sudcu, prípade rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorých by bolo konštatované, že sa porušilo právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných preťahov), pričom všeobecný súd v konaní o náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom nie je orgánom kompetentným pre vyslovenie takéhoto záveru. Ako na to poukazuje dôvodová správa k novele § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. účinnnej od 1.1.2013, pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných preťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných preťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). V prípade, ak by sa zbytočných preťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR jeho postup by mal byť preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a len potvrdzuje, že konštatovať existenciu preťahov v súdnom konaní sú oprávnené iba zákonom zmocnené orgány. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že zákonodarca možnosť súdu vychádzať len z takýchto podkladov v konaní o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, výslovne zakotvil v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. až s účinnosťou od 1.1.2013.

K námietke žalobcu, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť svoju pohľadávku ďalej vymáhať sa na pravde nezakladá. Súd dospel k záveru, že zmluva o úvere, (na podklade ktorej sa viedla sporná exekúcia) ktorú uzavrel žalobca s dlžníkom bola zmluvou spotrebiteľskou. Jednou z charakteristických črt spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľné (nekalé) zmluvné podmienky, teda ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa. So vstupom Slovenskej republiky do európskeho hospodárskeho a právneho systému boli do Občianskeho zákonníka zák.č. 150/2004 Z.z. s účinnosťou od 1.4.2004 v piatej hlave začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 až §60) a uvedená právna úprava má základ v Smernici Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa prechodných a záverečných ustanovení k úpravám účinným od 1.4.2004 (§ 897f ods.3) spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súlade s ustanoveniami § 53 a 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ust. § 55 ods.1, ak ide o náležitosti zmluvy a s ust. § 57 tohto zákona do 3 mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súlade s ust. § 53,54 a 57 tohto zákona podľa ods.3, sú neplatné po uplynutí 3 mesiacov dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Z ust. § 54 ods.1,2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Napriek týmto skutočnostiam a platnému právnemu poriadku Slovenskej republiky, vrátane Zákona o ochrane spotrebiteľa, zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka; podľa ktorých sa postupuje aj v rozhodcovskom konaní, žalobca uzavrel s dlžníkom zmluvu o úvere, ktorá obsahovala neplatné zmluvné dojednania v neprospech spotrebiteľa.

V konečnom dôsledku bolo exekučné konanie zastavené z dôvodu, že žalobca si z 2 možných alternatív v základnom konaní vybral súkromnoprávny orgán- rozhodcovský súd s rozhodcovským (súkromnoprávnym) konaním, teda dal prednosť tomuto orgánu pred všeobecnými súdmi, čím sa vyhol súdnej kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktorú v základnom sporovom konaní pri plnení zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere skúma súd ex officio. Súdu (i v rámci exekúcie) prináleží súdna kontrola zmluvných podmienok aj abstraktná kontrola spotrebiteľskej zmluvy, s cieľom vylúčiť zo života ľudí neprimerané podmienky, ktoré zhoršujú kvalitu života za účelom naplnenia cieľov článku 6 Smernice Rady 93/13/EHS a postarať sa, aby spotrebiteľov neprijateľné klauzuly v zmluvách nezaväzovali. Ide o medzinárodný záväzok, ktorý na seba vzala Slovenská republika po vstupe do Európskej únie,

ktorý je povinná rešpektovať a Smernica Rady 93/13/EHS má prednosť pred vnútroštátnym právnym poriadkom. Po zistení, že exekučný titul bol vydaný v rozpore s platným právom a plnenie v ňom priznané nevychádza zo súdnej praxe, Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 a zákona č. 258/2001 Z.z.o spotrebiteľských úveroch a ďalších zákonov na ochranu spotrebiteľa, súd nemohol postupovať v exekučnom konaní inak len zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia a následne exekúciu zastaviť. Úradný postup exekučného súdu, ktorý rešpektoval medzinárodné záväzky Slovenskej republiky voči Európskej únii nemožno charakterizovať ako nezákonný, resp. nesprávny a preto žalobcovi náhrada škody a nemajetkovej ujmy za stratu vymožitelnosti jeho práva nepatrí. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res iudicatae pre uplatnenie pohľadávky žalobcu na súde o čom svedčí rozhodovacia prax (napr. uznesenie KS Trnava sp.zn. 10CoE/308/2011 zo dňa 31.5.2012, KS v Žiline sp.zn.20CoE/94/2012 zo dňa 11.7.2012). Žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul a to napr. podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú namieta v žalobe. Žalobca nepreukázal, že jeho pohľadávky sú nevymožiteľné z dôvodu pochybenia okresného súdu; to znamená, že nebyť nesprávneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu jeho pohľadávky.

Základné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci musia byť splnené kumulatívne. Keďže potom podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci, s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu splnená nebola, nemohol vzniknúť žalobou uplatnený nárok žalobcu, ani nadväzne nemôžu byť splnené podmienky príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou a ani vznik škody, resp. ujmy. Vzhľadom na to už potom nie je potrebné a bolo by nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti občianskeho súdneho konania skúmať existenciu škody, nemajetkovej ujmy, ako aj ich rozsah a námietkou premičania. Tiež by bolo nadbytočným i nedôvodným vysporiadavať sa s ďalšou argumentáciou žalobcu.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. súd úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, lebo si ich v lehote uvedenej v § 151 ods.1 O.s.p. nevyčíslił.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd (dvojmo).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie je potrebné podať v počte 2 rovnopisov, ak potrebný počet rovnopisov účastník nepredloží, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3, 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- rozhodoval vylúčený sudca,
- súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (dôkazy sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, dôkazmi má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne

rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, účastník konania bez svojej viny nemohol dôkazy označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, § 205a ods. 1, § 221 ods. 1 O. s. p.).